

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۱۰/۱۴

لیکوال: سراج الحق ببرک زی خدران

د پاکستان د تجزیې سیوری؛ د استبلېشمنټ بحران او د پښتنو د خاورې پر وړاندې د پنجابي پوځي واکمنۍ گواښونه

د پاکستان سیاسي او امنیتي بحرانونه ورځ تر بلې پراخېږي او ژورېږي. پاکستان ژورې کندی او سقوط ته ورنږدې شوي دي، د ناڅاپه چاودنې یا د دویدو په حال کې دي. وسمهال پنجابي پوځ په صوبه کې ټول واک او اختیار په خپل لاس کې اخیستي دي. د دوی ارادې او پالیسۍ د پښتنو په وړاندې له اوله ښې نه وې او نه دي. دوی اوس خپلې استعماري خطرناکې موخې په خلاص لاس سره په صوبه کې پلي کولې شي. خو پښتونخوا او منځنۍ پښتونخوا وفاقاً، نوره د پنجابي پوځ جگړه بیزه مورچې نه دي. پښتانه خپله پښتنه خاوره د پنجابي پوځي استعمار او استبداد په منگولو کې نه وراپرېږدئ. د پاکستان پوځي استبلېشمنټ د واک انحصار، د ولسي حکومتونو کمزوري کول او د پښتونخوا پر سیاسي راتلونکي باندې ښکاره پوځي تری او یرغل دی.

که پښتونخوا کې د گورنر راج یا بیروني حالت اعلانول، د والي حاکمیت ټېنگول او د تحریک انصاف د ولایتي حکومت د واکونو ځنډول یا محدودول د پاکستان د فدرالي حکومت له خوا عملي شوي وي، نو دا اقدام یوازې یوه عادي اداري پرېکړه نه ده؛ بلکې د ملکي واکمنۍ، پارلماني حاکمیت او د پښتنو د سیاسي ارادې په اړه یوه جدي شخړه ده.

د پاکستان پوځ جنرالان باید پوه شي چې پښتونخوا د دوی پوځي اده، شخصي ملکیت یا د راولپنډۍ د عمومي قوماندانۍ مرکز (GHQ) ته یوه تابع پوځي اشغال شوي سیمه نه ده. دا د هغو مظلومو پښتنو خاوره ده چې د خپل ژوند، امنیت، سیاسي استازولۍ او راتلونکي په اړه د خپلواکي پرېکړې حق لري.

د امنیتي بحران په نوم د منتخب حکومت واکونه ځنډول، د ولسي استازو سیاسي صلاحیتونه ځپل او د پوځي نفوذ پراخول د امنیت د ټینګښت تضمین نه شي کېدای. که په یوه سیمه کې امنیت خرابېږي، لومړی باید د دې پوښتنې ځواب ورکړل شي چې د امنیتي ادارو د پراخو عملیاتو او اوږدمهاله حضور باوجود ولې د خلکو امنیت نه ټینګېږي؟ ولې د جګړې دروند بار تل د پښتنو پر اوږو اچول کېږي؟ او ولې د امنیت د ناکامۍ سیاسي او اداري حساب ورکونه د پوځي مشرتابه پر ځای د منتخب حکومت د کمزوري کولو وسیله ګرځي؟

د بیروني حالت تر سیوري لاندې د پوځي واک او اختیار پراختیا

د ورکړل شوي راپور له مخې، د پاکستان ولسمشر علي زرداری د اساسي قانون د ۲۳۲مې او ۲۳۴مې مادو په استناد په پښتونخوا کې بیروني حالت اعلان کړی او د ترهګریزو بریدونو زیاتوالی او د اساسي قانوني نظم ګډوډي یې د دې اقدام دلیل بللی دی. د راپور له مخې، په دې پرېکړه کې د صوبې د اعلی وزیر سهیل افریدی او د هغه د حکومت د نورو چارواکو د دندو د پرېښودو غوښتنه هم شامله وه. د تازه راپورونو له مخې اوس ټول مشران یې نیول شوي

د پاڼو شمېره: له 1 تر 6

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de یادونه: دلیکني د لیکنيزي بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په څیر و لولئ

دي. د دې اعلان دقيق حقوقي اغېز او د پلي کېدو وضعيت بايد له رسمي اسنادو، نويو پرمختگونو سره په ګډ وکتل او و څارل شي.

خو اساسي پوښتنه پر خپل ځای ده: ايا د امنيتي ستونزو حل د منتخب حکومت ختمولو او په صوبه کې د پوځي نفوذ د پراخولو له لارې ممکن دي؟

د پاکستان پوځ او فدرالي حکومت بايد دا درک کړي، چې د اساسي قانون مادې د سياسي مخالفينو د ځپلو، د منتخب حکومتونو د سياسي ارادې د لغوه کولو او د واک د انحصار لپاره تش يا سپين چک نه دی. هر فوق العاده اقدام بايد د قانوني شرايطو، تناسب، مودې، قضايي څارنې او ولسي حساب ورکونې تابع وي.

که بيرنۍ حالت د امنيت د ښه کولو پر ځای د پښتنو سياسي استازولي کمزورې کړي، د خلکو اعتراضونه وځپي او د پوځ د مستقيم نفوذ لپاره زمينه برابره کړي، نو دا به د امنيت د ستونزې حل نه، بلکې د سياسي بحران د لا پراخېدو او ژورېدو لامل وي. د گورنر راج نافذېدلو موخه د پښتنو سيستماتيک ځپلو پاليسو يوه برخه ده.

پاکستاني پوځ؛ د دولت ساتونکی که د دولت دننه دولت؟

د پاکستان د سياسي لنډ تاريخ يوه لويه ستونزه د پوځ پراخ سياسي واک او نفوذ دی. د پوځي کودتاوو سابقه، د ملکي حکومتونو پر پرېکړو د پوځ اغېز او د امنيتي ادارو د حساب ورکونې په اړه راپورته شوي اندېښنې دا پوښتنه لا جدي کوي، چې د پاکستان د واک اصلي مرکز چېرته دی: په پارلمان کې، د ولس په رايو کې، که د راولپنډۍ په GHQ کې؟

په يوه سالم ولسواک نظام کې پوځ د اساسي قانون تابع وي؛ خو کله چې پوځي مشرتابه د سياسي بهيرونو په جوړولو، د حکومتونو په برخليک او د ملکي ادارو په پرېکړو کې له خپل دفاعي ماموريت څخه ورهاخوا لاسوهنه او نفوذ ولري، د ولسواکۍ بنسټونه زيانمنېږي.

د پاکستان په اړه د “هاپرډ رژيم” اصطلاح هم د همدې ستونزې د تشرېح لپاره کارول کېږي: ټاکنې او پارلمان موجود وي، ملکي حکومتونه رسمي دندې ترسره کوي، خو د پوځ سياسي او امنيتي نفوذ د حکومت د خپلواک عمل ساحه محدودولای شي.

د يوه هېواد پوځ بايد د دولت دننه دولت نه وي؛ بايد د قانون تر قوماندې لاندې يو مسلکي دفاعي ځواک وي. نه د پارلمان بديل، نه د سياسي گوندونو د برخليک ټاکنو او نه د ولس د رايې د ارزښت کمزوری کوونکی وي.

د پښتونخوا جگړه او د پښتنو د ژوند بيه څوک پرې کوي؟

پښتونخوا له کلونو راهيسې د وسله والو بريدونو، پوځي عملياتو، بې ځايه کېدو، ناامنی او اقتصادي زيانونو له درانه بار سره مخ ده. د دې جگړې په منځ کې عادي پښتانه خپل کورونه، کاروبارونه، د ماشومانو زده کړې او د خوندي ژوند هيلې له لاسه ورکوي.

خو د امنيت د هرې نوي ناکامۍ په بدل کې د خلکو د سياسي حقونو محدودول د منلو وړ حل نه دی. که حکومت او پوځ د ترهگرۍ پر وړاندې مبارزه کوي، بايد لومړی د ملکي وگړو ژوند خوندي کړي، د قانون حاکميت تأمين کړي او د خپلو امنيتي سياستونو د پيلو په اړه حساب ورکړي.

پښتانه بايد نورو د پنجاب د ستراتيژيکو موخو لپاره دايمي جگړه بيزه مورچه نه وي او نه د پاکستان کورنی امنيتي شخړې د هغوی د سيمو د وړانولو وسيله شي او نه د افغانستان او پاکستان ترمنځ جگړه د پښتنو د وينې په بيه پر مخ ولاړه شي.

د پښتنو د حقونو دفاع د جگړې د پراخولو په مانا نه ده. د دوی تر ټولو اغېزمنه مبارزه د ولسي يووالي، سوله ييز مقاومت، خپلواکو رسنيو، قانوني مبارزې، سياسي سازمان موندنې او د خپلو منتخب استازو د حساب ورکونې له لارې تأمين کېدای شي. د پنجاب د عادي خلکو پر وړاندې د جگړې غوښتنه به د پوځ او ولس ترمنځ توپير له منځه يوسي او د شخړې سور اور به نورو بېگناه خلکو او سيمو ته هم وغځوي.

عاصم منير او پوځي استېلېشنمنټ بايد حساب ورکړي

د پوځ مشر فيلډ مارشال عاصم منير او د پاکستاني پوځي استېلېشنمنټ په اړه اساسي پوښتنه دا ده، چې د امنيتي سياستونو، د پوځ د سياسي نفوذ او د ملکي حکومتونو د خپلواکۍ په برخه کې د دوی مسووليتونه څنگه تعريف او څارل کېږي.

پوځي رتبه هېڅوک له سياسي او قانوني حساب ورکونې څخه نه شي معاف کولای. که د پوځ د کړنو له امله د ولسي حقونو محدودېدل، د منتخب حکومتونو کمزوري کېدل يا د ملکي وگړو زيانونه رامنځته کېږي، بايد خپلواکه څېړنه وشي او مسوول کسان د قانون له مخې ځواب ويونکي وي.

د پاکستان پوځ ته په کار ده چې د سیاسي واک له سیالۍ څخه ځان وباسي، د ملکي حکومتونو په چارو کې له لاسوهنې ډډه وکړي او د ولس د امنیت لپاره خپل مسلکي مسوولیت ترسره کړي. د امنیتي ادارو د ځواک معیار د هغوی د سیاسي نفوذ پراخوالی نه، بلکې د خلکو د ژوند، قانون او ملي حاکمیت ساتنه ده.

پښتانه او پښتونخوا نور د پوځي زور له لارې نه اداره کېږي

پاکستاني پوځي استبداد پدې ډول چې د دي حقيقت سره مخ شي چې د زور، بېرنيو فرمانونو او سياسي فشارونو له لارې د خلکو باور نه شي ترلاسه کولای. د پښتونخوا امنیت د ولسي حکومت د کمزوري کولو، د پښتنو د سياسي ارادې د محدودولو او د پوځ د واک د پراخولو په وسیله نه تأمینېږي. که اسلام اباد او راولپنډۍ ریښتیا د امنیت غوښتونکي وي، نو باید د پښتنو مشروع سياسي حقونو ته درناوی وکړي، د امنیتي سیاستونو په اړه حساب ورکړي، د ملکي وگړو ساتنه یقیني کړي او د منتخب حکومتونو خپلواکي ومني. د پښتونخوا خلک د پوځ د سياسي واک د ټینګښت وسیله نه دي. د دوی خاوره د دوی کور دی، د دوی رانيه د دوی حق دی او د دوی ژوند د هرې سياسي او پوځي ستراتیجۍ څخه لوړ ارزښت لري. نه د ولس پر اراده پوځي انحصار، نه د امنیت په نوم سياسي ځپنه او نه د پښتنو د سیمو د جگړه ییزې مورچې په توګه کارول د منلو وړ دي. د پاکستان ثبات د پوځي استبداد په پراختیا نه، بلکې د قانون، ولسواکۍ، عدالت او د ټولو قومونو د سياسي حقونو په درناوي کې نغښتی دی.

د پاکستان پوځ دې سياسي زندانيان خوشي کړي؛ د پښتنو غږ په زندانونو کې نه شي چوپ کېدای!

پاکستاني پوځ او واکمن پوځي - سياسي استبداد پدې ډول چې د سياسي مخالفینو او د پښتنو د حقونو د مبارزینو پر وړاندې د فشار، نیولو او زنداني کولو سیاست پای ته ورسوي. له عمران خان څخه رانیولې، تر علي وزیر، حاجي صمد خان، حنیف پښتین او نورو نیول شوي او تری تم شوي پورې، د ټولو هغو کسانو د برخلیک په اړه چې د سياسي مبارزې او د خپلو حقونو د غوښتنې له امله له بند او قضايي محدودیتونو سره مخ دي، باید روښتیا رامنځته شي او که د هغوی د بند لپاره قانوني دلیل نه وي، باید سمدلاسه خوشي کړل شي. پښتانه د خپلو حقونو، عدالت، سياسي ازادۍ او انساني کرامت غوښتنه کوي؛ دا غوښتنې نه په زور خپل کېدای شي او نه د پنجاب د تورو زندانونو د پنډو تر شا پټېدای شي. د پاکستان پوځ باید درک کړي چې د خلکو د ستونزو حل په زور، جبر، وېرولو او سياسي فشار کې نه دی؛ حل یې په قانون، ولسواکۍ، عدالت او د ټولو قومونو د حقونو په درناوي کې دی.

زندانونه د سياسي اختلاف د حل لاره نه ده؛ د عدالت، ازادۍ او ولس د ارادې درناوی د یوه باثباته راتلونکې بنسټ دی!

پښتونخوا د پنجابي پوځي واکمنۍ لابر اتوار نه دی؛ باید د پښتنو حقونو درناوی وشي. سياسي مخالفت باید د بند او فشار پلمه ونه ګرځول شي. د پاکستان د پوځ پر سیاستونو یو اساسي انتقاد دا دی چې پښتونخوا د امنیتي او پوځي تګلارو د عملي کولو په ډګر بدله شوې او د دغې سیمې ولس یې د اوږدو جګړو، ناامنی او بېخایه کېدو درانه لګښتونه پری کړي دي. د پښتنو خاوره باید د پوځي عملیاتو، سياسي فشار او د واکمنو د تجربو میدان نه وي؛ د دې خاورې خلک د سولې، امنیت، عدالت او خپل سياسي برخلیک د ټاکلو حق لري. د ډیموکراسۍ تر نامه لاندې د ولسواکۍ شعارونه هغه وخت خپل ارزښت له لاسه ورکوي، چې د خلکو سياسي اراده له پامه وغورځول شي او د واک اصلي پرېکړې د پوځي لاسوهنې او نفوذ تر سیوري لاندې وشي. د پاکستان د سیاست یوه لویه ستونزه دا ده چې ملکي حکومتونه او پوځي مشرتابه دواړه د واک پر سر د سیالۍ په بهیر کې د پښتنو د حقونو او غوښتنو په وړاندې د حساب ورکولو له جدي پوښتنې سره مخ دي. اصلي پوښتنه دا ده: که ډیموکراسي وي، ولې د خلکو سياسي اراده محدودېږي؟ او که پوځي واکمني وي، ولې د پښتنو خاوره د جګړو او امنیتي فشارونو دروند بار زغمي؟ پښتونخوا د هېڅ پوځي مرکز ملکیت نه دی. د پښتنو حقونه، سياسي ازادي او انساني کرامت باید د هر حکومت او هرې ادارې له سياسي ګټو لوړ وګڼل شي. د دې سیمې د ستونزو حل په بېرنيو حالاتو اعلانولو، بیګناه نیونو او په جبر او زور کې نه، بلکې په ولسواکۍ، قانون، سولې او د خلکو د مشروع غوښتنو په منلو کې دی.

د پاکستان د وېبالکټیزیشن، سناریو؛ د پوځي استبداد بحران او د یوه مصنوعي سياسي جوړښت د بقا پوښتنه

د پاکستان پنجاب محوره واکمني، قومي بې باوري، اقتصادي فلج او امنیتي بحرانونه؛ ایا پاکستان د خپل سياسي جوړښت د بقا له جدي تاریخي ازموینې سره مخ دی؟

پاکستان نن له داسې سیاسي، اقتصادي، قومي او امنیتي بحرانونو سره مخ دی چې د دغه هېواد د ثبات، ملي یووالي او راتلونکي په اړه یې جدي پوښتنې راپورته کړي دي. د یوه دولت د بقا لپاره یوازې پوځ، اتومي وسلې او امنیتي ادارې بسنه نه کوي؛ دولت هغه وخت پیاوړی پاتې کېدای شي چې اقتصاد یې د خلکو اړتیاوې پوره کړي، سیاسي نظام یې د ولس استازولي وکړي او د بېلابېلو قومونو ترمنځ د عدالت، باور او ګډ ژوند احساس موجود وي. د پاکستان اساسي ستونزه یوازې اقتصادي کمزوري یا ترهګریز ګواښونه نه دي؛ بلکې د واک د جوړښت، د پوځ د سیاسي نفوذ، د فدرالي نظام د کمزورتیا او د قومي بې باوري ترمنځ ژوره اړیکه ده. که دغه ستونزې په جدي توګه حل نه شي، د دولت داخلي اختلافات به لا پراخ شي او د سیاسي بې ثباتۍ خطر به زیات شي.

د پاکستان د تجزيې بحث ولی راپورته کېږي؟

د پاکستان د احتمالي تجزيې یا ،،بالکانېزېشن، بحث د قومي بېلتون غوښتونکو خوځښتونو، د فدرالي واک پر وړاندې د مخالفتونو او د مرکزي حکومت د مشروعیت په اړه د اندېښنو له امله کله ناکله د سیاسي بحثونو برخه ګرځي. د پاکستان څلور واړه صوبې چې په اصل کې له یو بل څخه په واټن کې روانې دي، پنجاب، سند، خیبر پښتونخوا او بلوچستان بېلابېل تاریخي، ژبني، قومي او سیاسي هویتونه لري. د دوی ترمنځ د واک، سرچینو، امنیت او سیاسي استازولۍ پر سر اختلافات له اوږدې مودې راهیسې موجود دي. په ځانګړې توګه، په بلوچستان کې د بېلتون غوښتنې وسله وال خوځښت، په پښتونخوا کې د ناامنی او د پاکستان پوځ سیاستونو پر وړاندې د پي ټي اېم غورځنګ راپورته کیدل او اعتراضونه، د پوځ لخوا په منځنۍ پښتونخوا کې د مدنیاتو را ایستل، په سند کې د قومي او سیاسي حقونو غوښتنې او د فدرالي واک پر وېش نیوکې د پاکستان د ملي یووالي لپاره مهمې ننګونې دي.

خو د دغو اختلافاتو شتون په خپله د پاکستان د حتمي تجزيې مانا نه لري. خو اصلي پوښتنه دا ده چې ایا د پاکستان واکمنان به د سیاسي جوړجاړي، عادلانه فدرالیزم او د قومونو د حقونو د منلو له لارې دغه بحرانونه مهار کړي، که د زور، جبر او امنیتي فشارونو دومي سیاست ته به دوام ورکړي؟

د پنجاب پوځي استېلېشنمنټ؛ د بحران برخه که د حل وسیله؟

د پاکستان په سیاسي لنډ تاریخ کې یوه مهمه ځانګړنه د پوځ پراخ سیاسي نفوذ دی. پوځي کودتاوې، د ملکي حکومتونو پر پرېکړو د پوځ اغېز او د امنیتي ادارو د حساب ورکونې په اړه اندېښنې د دې هېواد د ولسواکۍ پر وړاندې اوږدمهاله ننګونې دي. د پاکستان پوځ د هېواد د دفاع لپاره جوړ شوی، خو کله چې پوځي مشرتابه د سیاسي واک په جوړښت کې له خپل دفاعي ماموریت څخه ورهاخوا نفوذ ولري، د ملکي حکومتونو خپلواکي او د پارلمان اغېزمنتیا زیانمنېدای شي.

د پنجاب محوري واکمنۍ په اړه د پښتنو، بلوڅانو او سندیانو د ځینو سیاسي جریانونو نیوکې هم له همدې بحث سره تړاو لري. دوی استدلال کوي چې د واک، اقتصادي سرچینو او امنیتي پرېکړو وېش عادلانه نه دی او د کوچنیو صوبو سیاسي غوښتنې په کافي اندازه نه منعکس کېږي.

د پاکستان پوځي استېلېشنمنټ باید درک کړي چې د زور، امنیتي عملیاتو او سیاسي فشارونو له لارې ملي یووالی نه شي ټینګولای. که دولت د خلکو سیاسي حقونه محدودوي او د هغوی شکایتونو ته ځواب نه ویل کېږي، نو د مرکزي حکومت او ولس ترمنځ واټن پراخېږي. د دولت ځواک یوازې په اتومي وسلو نه اندازه کېږي؛ د خلکو باور، عدالت او د قانون حاکمیت د دولت د بقا بنسټونه دي.

اقتصادي بحران؛ د دولت د بقا پر وړاندې جدي فشار

د پاکستان اقتصاد له اوږدې مودې راهیسې د بهرنیو پوړونو، د پوړونو د بېرته ورکړې د فشار، د اسعارو د کمزورۍ، انفلاسیون، د انرژۍ د لګښتونو او د مالي اصلاحاتو له ستونزو سره مخ دی. د پوړونو پر بهرنیو سرچینو تکیه، د مالیاتي نظام محدود ظرفیت، د صادراتو او تولیدي اقتصاد ستونزې او د دولتي لګښتونو فشار د پاکستان اقتصادي خپلواکي محدودوي.

کله چې دولت د خلکو د ژوند د ښه کولو، د کارموندنې د پراختیا، د زده کړو او روغتیايي خدمتونو د برابرولو او د بنسټیزو اړتیاوو د پوره کولو توان له فشار سره مخ شي، د خلکو نارضايتي هم زیاتېدای شي. خو د پاکستان اقتصادي بحران یوازې د ،،مافیايي اقتصاد، په یوه اصطلاح کې نه شي تشرېح کېدای. د فساد، غیررسمي اقتصاد، د سرچینو د ناعادلانه وېش او د ځواکمنو اقتصادي ډلو د نفوذ په اړه اندېښنې شته؛ خو د دې ستونزو د کچې مالومولو لپاره مالي اسناد، اقتصادي شاخصونه او خپلواکي څېړنې اړینې دي.

که پاکستان د اقتصادي اصلاحاتو، شفافې مالياتي پالیسي، د توليدي اقتصاد د پراختيا او د سرچينو د عادلانه وېش لپاره جدي اقدامات ونه کړي، اقتصادي فشارونه يې د سياسي او قومي اختلافاتو د لا پراخېدو لامل کېدای شي.

قومي مسئلې؛ بلوچستان او پښتونخوا د مرکزي واک پر وړاندې

په بلوچستان کې د بېلتون غوښتنې وسله وال خوځښت، په پښتونخوا کې د امنيتي وضعيت خرابوالی، ترهگرېزو فعاليتونو زياتوالی او له منځنۍ پښتونخوا څخه راپورته شوي د پښتون ژغورنې غورځنگ د پاکستان دولت لپاره جدي ننگونې دي.

په بلوچستان کې د طبيعي سرچينو، سياسي استازولۍ، جبري ورکېدو او امنيتي عملياتو په اړه شکايتونه له کلونو راهيسې مطرح کېږي. د دغو شکايتونو د حل لپاره يوازې پوځي عمليات بسنه نه کوي؛ سياسي خبرو اترو، عدالت، د بشري حقونو خونديتوب او د سرچينو عادلانه وېش ته اړتيا ده.

په پښتونخوا کې هم د ترهگرېزو بريدونو، پوځي عملياتو، بېخايه کېدو او د ملکي وگړو د خونديتوب مسئلې د خلکو ژوند اغېزمنوي. که د امنيت د ټينگښت په نوم د خلکو سياسي حقونه محدود شي او د ملکي زيانونو په اړه حساب ورکونه موجوده نه وي، د دولت پر وړاندې بې باوري لا زياتېدای شي.

پاکستان بايد د خپلو قومي او سيمه ييزو ستونزو حل د زور پر ځای په سياسي جوړجاړي کې ولټوي. د يوه قوم د هويت، ژبې، سرچينو او سياسي استازولۍ غوښتنې په امنيتي مسئله بدلول د اوږدمهاله ثبات لپاره گټور نه دي.

د پاکستان او بنگله دېش تاريخي تجربه

په ۱۹۷۱ کال کې د ختيځ پاکستان بېلتون او د بنگله دېش د خپلواک دولت رامنځته کېدل د پاکستان د تاريخ يوه مهمه ترخه تجربه ده. د ختيځ پاکستان د بېلتون تر شا د سياسي استازولۍ، اقتصادي نابرابرۍ، ژبني هويت، د واک د وېش او د پوځي کرکېچونو په گډون گڼ عوامل موجود وو. دې تاريخي پېښې وښودله چې د يوه دولت جغرافيايي پراخوالی او پوځي ځواک په يوازې ځان ملي يووالی نه شي تضمينولای.

خو د بنگله دېش تجربه په دې مانا نه ده چې بلوچستان، پښتونخوا، سند يا پنجاب به حتماً په ورته ډول له پاکستان څخه جلا کېږي. تاريخي ورته والی د راتلونکي حتمي تکرار ثبوت نه دی.

سره له دې، د پاکستان واکمنان بايد د ۱۹۷۱ کال له تجربې څخه دا درس واخلي، چې د قومي غوښتنو، سياسي محروميت او د واک د ناعادلانه وېش له ستونزو سره د زور او جبر له لارې چلند د دولت د بقا لپاره خطرناک تمامېدای شي. د پاکستان د احتمالي تجزيې لپاره د نويو دولتونو د رامنځته کېدو، د کشمير د راتلونکي او د پښتونخوا د سياسي برخليک په اړه هره طرحه بايد د اړوندو خلکو د ارادې، تاريخي حقونو، نړيوالو قوانينو او سيمه ييزو واقعيتونو په رڼا کې وارزول شي.

د پاکستان راتلونکې؛ تجزيه که بنسټيز بدلون؟

د پاکستان پر وړاندې درې مهم بحرانونه – اقتصادي، سياسي او امنيتي يو پر بل اغېز کوي. اقتصادي فشارونه سياسي نارضايتي زياتوي، سياسي بې ثباتي د اصلاحاتو مخه نيسي او امنيتي بحرانونه د دولت سرچينې مصرفوي. د اقلېمي بدلونونو له امله سيلابونه او د اوبو کمښت هم د پاکستان پر اقتصاد، کرنه، ښارونو او ټولنيز ثبات فشار زياتوي.

خو له دغو بحرانونو څخه د پاکستان د حتمي تجزيې پايله اخيستل علمي او سياسي احتياط ته اړتيا لري. دولتونه کله ناکله د ژورو بحرانونو له لارې اصلاح کېږي، ځينې بيا اوږدمهاله بې ثباتي تجربه کوي او ځينې د سياسي جوړښتونو د بدلون پر لور ځي. د پاکستان راتلونکې هم د سياسي پرېکړو، اقتصادي اصلاحاتو، قومي جوړجاړي او سيمه ييزو تحولاتو پورې تړلې دي.

که د پاکستان واکمنان د پوځ سياسي واک او نفوذ محدود نه کړي، د صوبو حقونه په عادلانه توگه تضمين نه کړي، اقتصادي اصلاحات جدي وانخلي او د بشري حقونو سرغړونو ته ځواب ور نه کړي، نو د دولت داخلي کرکېچونه به لا ژور او بدتره شي.

پايله: د پاکستان ثبات، اتومي گواښونه او د سيمه ييز امنيت راتلونکې

پاکستان د سياسي، اقتصادي، قومي او امنيتي بحرانونو له داسې پړاو سره مخ دی چې اغېزې يې د دغه هېواد له پولو هاخوا هم رسېدای شي. د يوه اتومي وسلو لرونکي گاونډي بې ثباتي يوازې کورنۍ مسئله نه ده؛ بلکې د افغانستان، سيمې او نړيوال امنيت لپاره هم جدي اندېښنې رامنځته کولای شي. د دولت د کمزوري کېدو احتمالي پايلې د کډوالۍ زياتوالی، د وسله والو ډلو د فعاليت پراخېدل، سرحدي ترينگلتيا او د اتومي وسلو د خونديتوب په اړه اندېښنې او اتومي وسلې وسله والو ډلو لاس ته لوېدل په اړه اندېښنې شتون لري.

د پاڼو شمېره: له 5 تر 6

د پاکستان د راتلونکي اساسي پوښتنه يوازې د دغه هېواد بقا يا احتمالي وېش نه دی، بلکې دا ده چې ايا د واکمنۍ داسې نظام رامنځته کولای شي چې د ټولو قومونو حقونه، د صوبو واکونه، ولسي استازيتوب او د قانون حاکميت تضمين کړي؟ د پوځي واک انحصار، د قومي شکايتونو نادیده نيول او د سياسي ازاديو محدودول د ملي يووالي پر وړاندې ستونزې ژورولای شي. د دې ننګونو د حل لپاره سياسي مشارکت، عادلانه فدراليزم، اقتصادي اصلاحات او د ټولو قومونو د مشروع حقونو درناوی اړين دي.

د افغانستان لپاره هم د پاکستان د احتمالي بې ثباتۍ څارنه حياتي اهميت لري؛ ځکه اغېزې يې د کړنې پر دواړو غاړو کې د مېشتو پښتنو امنيت، کډوالۍ، سوداګرۍ او سيمه ييز ثبات مستقيمي تمامېدای شي. خو د يوه اتومي ګاونډي ناڅاپه سقوط افغانستان ته ډېر ګران تمامېدلي شي.

په پای کې د پاکستان د ثبات معيار بايد د پوځي ځواک پراخوالی نه، بلکې د عدالت ټينګښت، د ولس اراده، د قومونو د حقونو خونديتوب او د قانون حاکميت وي. د سيمي راتلونکي د دولتونو په کمزوري کېدو او د جګړو په پراخېدو نه، بلکې په سوله ييزو سياسي بدلونونو، متقابل درناوي او سيمه ييزې همکارۍ کې نغښتی دی.

پای